

La lavandéra

Peppino Casali

La strà l'è silensiusa, 'mmò désèrta,
gh'è in gir nänca un grì-grì,
pö, cul fiù-fiù dla carèta,
sidèll, fagòtt, la caplina in tì cavì,
un ciciarà sùtt'vùs mé 'na preghiera
la riva lé: la lavandéra.

La nebia che 'd nòtt l'ha quatà
Cänàl mé 'na quèrta
la 's prepara a cambià ca,
chièta chièta la tira indré la so vélèta
davanti a un mond indurmént e sbalurdì
quasi pàr dì: "sä tä spétàt, tuca – a tì".

"Pica, sbàta, rsénta i pàgn
l'è quést 'l tò destin 'l tò laùr,
äd fa gnì bianch e nèt machè, mägàgn,
pecà di traditùr, cun la fadiga, cul südur,
e sä 't véгна i man a -sgùnfi o i dulùr i-s fänñ senti
gh'è l'acqua 'd Cänàl clä 't pöda benédì".

Adés i t'hänn fât un munumént
che pàr quälc' ho vist l'è un po' mis màl,
gh'è pü rispètt né persòn inteligént
tänt che a ruinà tütt 'còss l'è diventà nurmàl,
ma sl'è insì, nca 'l céł 'l cambiarà culùr,
davanti a ti mi sbasi la testa e 't mèti un fiùr.